

Հովհաննես Թումանյան

Անդարձ ճամփորդներ

Իմ անցած կյանքն ու հին տարին,
Երկու անգոր ծերի նրման,
Ջրրույց տալով գրնում էին
Դեպի աշխարհն հավերժական:

Մինն ասում էր. Ես ունեի
Թարմ ու բուրյան ծաղիկներ,
Ու բոլորը մարդկանց տըվի
Գարնան գրրկովն առատաբեր:

Մյուսն ասում էր. Ես ունեի

Շատ ըզգացմունք ու կորով,
Ու ողջ ես էլ նրբանց տըվի
Սիրանըվեր երգերով:

Մինն ասում էր. Ես թողեցի
Ձրմե՛ն ու սև՛ էն հովտում:

Մյուսն ասում էր. Ես թախծալի
Մի սիրտ բեկված ու տըրտում:

Մինը ասավ. Բայց կըծաղկի
Էն հովիտը նորից նոր:
Մյուսը Էստեղ ոչինչ չասավ,

Ու գնում էր գլխակոր...

Էսպես ին կյանքն ու հին տարին,
Երկու անգոր ծերի նրման,
Չըրույց տալով գընում էին
Դեպի աշխարհն հավերժական:

1896
